

Van más is!

virágvasárnapi igemagyarázat

Enying,
2020. április 5. Virágvasárnap
a 3. istentisztelet nélküli vasárnap

Textus (alapige):
Máté evangéliuma 21. részének 1-7 verse

„Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bétfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus előreküldte két tanítványát, és ezt mondta nekik:

- Menjete az előttetek lévő faluba, és ott mindjárt talátok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna nektek, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.

Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által:

„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, aki alázatos, és számárháton ül, igavonó állat csikóján.”

A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig felült rá.”

* * *

A virágvasárnapi történet csak látszólag tér el Jézus csodáinak történeteitől. Itt nem lépi át az általunk ismert fizikai törvényeket. Nem a semmiből jelenik meg a számarcsikó, hanem el kell érte menni a tanítványoknak egy Bétfagé nevű kis faluba. Nem maguktól emelkednek a levegőbe a pálmaágak és virágok, nem a Vasember páncéljának önmaguktól mozgásba lendülő darabkáiként hullanak lába elé a tömegben éljenző férfiak felsőruhái, hanem emberi kezek dobják őket fel, vagy terítik őket elé. Nem vízen járva közelíti meg Jeruzsálemet, a fővárost, hanem úton, tanítványai társaságában.

Ennyiben valóban különbözik a csodatetteit leíró evangéliumi történetektől.

De ha jobban megnézzük, mi történt ezen a napon, az első virágvasárnap, olyan egyezést látunk, ami már előre vetíti a nagypénteki tragédiát és a húsvéti örömteli feltámadást. Mi ez a közös? Ezen gondolkodjunk ma közösen - egymástól elkülönülve, de lélekben együtt, ugyanannak a gyülekezetnek a tagjaiként.

A mai történetünknek az üzenete ugyanaz, ami Jézus csodáinak is az egyik alapvető üzenete: Isten teljesen más. (Karl Barth)

Nem úgy gondolkodik, nem úgy tervez, nem úgy dönt, nem azon a síkon mozog, amit mi elvárnánk tőle. Tervei is éppen ezért okoznak sok fejtörést nekünk. Őt nem a mi elvárásaink mozgatják. Gonosz lenne ezért? Ha nem mindig az teszi, amit kérünk tőle, akkor már nem is érdemes foglalkoznunk vele?

Ha így reagálnánk Isten másságára, akkor könnyen elfelejtenénk, hogy egy szülő-gyerek vagy tanár-diák, beteg-orvos, építész-megrendelő kapcsolatban sem mindig az a jó, ha a gyerek, a diák, a beteg vagy a megrendelő dönt a tapasztaltabb „szakember” helyett. Ahogy valaki a héten írta: Isten barátunkká lett Jézus Krisztusban, de Ővele nem „bratyizhatunk.”

Ahogy egy fiúnak sem jó, ha az apját a haverjának tekinti, úgy az se lenne reális, ha Jézus a haverunk lenne. Mássága miatt akadunk el, ha egy csodájáról hallunk, mássága miatt neheztelünk rá, amikor máshogy alakul - rosszabbra fordulnak dolgaink,

ahogy reméltük. Viszont. Biztos, hogy csak bajunk származik abból, hogy a Szentháromság Isten teljesen más?

Ő annyira más, hogy ilyen Istent nem lehet kitalálni. Vissza lehet utasítani, halogatni lehet a vele való találkozást, el lehet tolni a Bibliát, röviden: lehet rá nemet mondani. Vagy lehet odafigyelni rá, figyelmesen böngészni az Igéjét, a belső szobába félrevonulva imádkozni hozzá, hálát adni a legapróbb ajándékaitól kezdve a legnagyobbakig: „*lehet tagadni és lehet hinni benne, de kitalálni nem.*”

Az idei virágvasárnapnak ezért ez az üzenete: **van más is!** Ő egészen más, és valójában ez nem az Istentől való távolságtartásunknak, hanem a benne való bizalmunknak az alapja.

Legalább magunkhoz legyünk őszinték! Milyen lenne az az Isten, aki azt tenné, amit kérünk tőle? Aki úgy viselkedne, ahogy mi elvárnánk. Akinek egy dolga lenne: lesni a vágyainkat és vélt/való hasznunkat, és rögvest megtenni, amit elvárunk Tőle?

Nem egyszer, hanem hétmilliárdszor rengetegszer. Valóban tudjuk, mi a jó és mi a rossz? Úgy általában és a mi személyes, családi, munkahelyi, gyülekezeti életünkben? Nem ez volt az az illúzió, ami Ádám és Éva történetében apró szilánkokra tört? Együnk a jó és rossz tudásának fájáról, és akkor olyanok leszünk, mint az Isten. Hát nem lett olyan az ember, mint az Isten. Történelmünk folyamán nem fejlődöttünk fel istenivé.

Nem mutatható ki folyamatos fejlődés az általunk létrehozott civilizációk többezeréves egymásutániségében. A környezetünket megváltoztattuk, (a teremtett világ tönkretétele árán) ugyan, de belül nem változtunk.

Ennek a belső változásnak a szükségességére hívja fel az idei böjt a figyelmünket.

Amiről sikerrel terelte el az idei járvány veszélyhelyzet a figyelmünket.

Sopánkodtunk a csirkemell áremelkedésén, faltuk a fals vagy igazi híreket, néha keltettük a rémhírt, hogy Gézabéla, netán Amáljolán koronás lett, vagy mégse, közben pedig huss, mindjárt vége is a böjtnek. És itt vagyunk úgy, ahogyan a böjti időszak elején, aztán a vírus európai terjedésének elején: végső soron magunkban.

Van a betegségtől való félelem. Vagy halálfélelem. A munkahely elvesztésétől, fizetés csökkentésétől való félelem. De ma, Virágvasárnap, egy héttel a feltámadás ünnepe előtt az az örömhírünk, hogy mindezek mellett **van más is!**

Ebbe a különféle aggodalmainkkal berendezett magányos kis kuckóba: hozzánk vonul most Jézus. Királyként. Nem ahogy mi szeretnénk, nem ahogy elképzelnénk. Más módon.

A mi legnagyobb „szerencsénkre” más módon. Ezt a teljesen mást Berzsenyi így írta körül:

*Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.*

(Berzsenyi Dániel: Fohász)

Ma, Virágvasárnap csendben és alázatosan jön Krisztus. Nem harsonák figyelmeztetnek érkezésére, hanem egészen halkan mondja most nekünk:
„*Megérkeztem. Itt vagyok. Beengedsz?*”

Ámen!

* * *

Imádkozzunk:

- szeretteinkért és közösségünk veszélyeztetett tagjaiért,
- munkatársi közösségünkért, a szülőkért és gyülekezetünk gyermekeiért
- az egészségügyi dolgozókért és mindazokért, akik most hivatásuk miatt a korábbi terhek sokszorosát viselik,
- az általunk városi és országos szinten felelősséggel felruházott döntéshozóinkért
- és gyászoló testvéreinkért, Daubner Ödön testvérünk, Ödi bácsi családtagjaiért

*Jézus Király, és magát annak vallja,
De hogy királlyá tegyék, nem javálja;
Sőt, noha Isten, Sion királya:
Lett az időben szolgák szolgája.
Jön számárháton, alázatossággal,
Aki pedig bír az egész világgal;
Nem jön királyi fényes bíborban,
Nem fegyverekkel zörgő táborban.*

*Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia!
Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket,
Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban
Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká
S nyert kincseidben birtokosokká.*

Református énekeskönyv 331. dicséretének 3-4. versszakai